

वा० रा०

॥ १७९ ॥

सहभर्त्रानवद्यांगीरंतुकामामनस्विनी ॥ तामेवंब्रुवतींसीतांरामोवचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥ रम्यं पश्यसिभूतार्थवनं पुष्पितपादपं ॥ पश्य
देवि गिरौ रम्यं रम्यपुष्पांकितानिमान् ॥ १० ॥ गजदंतक्षतान्दक्षान्पश्यनिर्यर्षिणः ॥ झिल्लिकाविरुतैर्दीर्घैरुदंतीवसमंततः ॥ ११ ॥
पुत्रप्रियोसौ शकुनिः पुत्रपुत्रेतिभाषते ॥ मधुरांकरुणांवाचंपुरेवजननीमम ॥ १२ ॥ विहगोभृंगराजोयंशालस्कंधसमास्थितः ॥ सं
गीतमिवकुर्वाणः कोकिलेनावकूजति ॥ १३ ॥ अयंवाचालकः शंकेकोकिलानांविहंगमः ॥ सुखवद्दमसंवदंतथात्येषप्रभाषते ॥ १४ ॥
एषाकुसुमितानूतं पुष्पभारानतालता ॥ दृश्यते मामिवात्यर्थंश्रमां देवित्वमाश्रिता ॥ १५ ॥ एवमुक्ताप्रियस्यांकेमैथिलीप्रियभाषि
णी ॥ भूयस्तरांत्वनिद्यांगीसमारोहतभामिनी ॥ १६ ॥ अंकेतुपरिवर्तंतीसीतासुरसुतोपमा ॥ हर्षयामास रामस्य मनो मनसि जापितं
॥ १७ ॥ सनिर्घृप्यांगुलिरामो धौते मनःशिलोच्चये ॥ चकारतिलकं तस्याललाटे रुचिरंतदा ॥ १८ ॥ वालार्कसमवर्णेन तेजसा गिरिधातु
ना ॥ चकासे विनिविष्टेन ससंध्ये वनिशासिता ॥ १९ ॥ केसरस्य च पुष्पाणिकरेणामृद्यराववः ॥ अलकं पूरयामास मैथिल्याः प्रीतमा
नसः ॥ २० ॥ अभिरम्यत दातस्यां शिलायां रघुनंदनः ॥ अन्वीयमानो वै देह्यादेशमन्यं जगाम ह ॥ २१ ॥ विचरंती तदा सीता ददर्श हरि
यूथपं ॥ वने बहुमृगाकीर्णं विचस्ताराममाश्लिषत् ॥ २२ ॥ रामस्तां परिरब्धांगीं परिरभ्य महाभुजः ॥ सांत्वयामास वामोरुमवभत्स्या
थवानरं ॥ २३ ॥ मनःशिलायास्तिलकः सीतायाः सोऽथ वक्षसि ॥ समदृश्यत संक्रांतो रामस्य विपुलौ जसः ॥ २४ ॥ प्रजहास तदा सीता
गतेवानरपुंगवे ॥ दृष्ट्वा भर्तरि संक्रांतमपांगं समनःशिलं ॥ २५ ॥ नातिदूरे त्वशोकानां प्रदीपमिव काननं ॥ ददर्श पुष्पस्तव कैस्तर्जद्भिरि
ववानरैः ॥ २६ ॥ वैदेही त्वब्रवीद्राममशोककुसुमार्थिनी ॥ वयंतदभिगच्छामो वनमिक्ष्वाकुनंदन ॥ २७ ॥

अ० का०

॥ १७९ ॥